

Orjasuvun Jälkeläiset Yhdysvalloissa

VUOTENA 1930 toimitetun tilastollisen tutkimuksen mukaan oli Yhdysvalloissa 11,891,143 neekeriä, eli vähän vähemmän kuin yksi kymmenesosa koko maan asukasluvusta. Näistä 8,805,635 asui kolmessatoista etelävaltiossa ja 3,085,508 muissa osissa maata.

Kymmenen vuoden aikana, vuodesta 1920 vuoteen 1930, lisääntyi neekeriasutuksen luku Yhdysvalloissa kaikkiaan 1,428,012 henkilöllä. Huomattava on kuitenkin, että etelävaltioissa lisäys oli vain 364,529 henkeä, eli noin viisi prosenttia, kun taas muissa osissa Yhdysvaltoja lisäys oli 1,063,483 henkeä, eli 63 prosenttia. Tämä näyttää vähän kummalliselta, mutta se oli tulos siitä seikasta, että lähes miljoona neekeriä muutti etelästä pohjoisvaltioihin. Niinä vuosina jolloin teollisuudet olivat vilkkaassa käynnissä mainitulla vuosikymmenellä, oli tämä "siirtolaisuus" vilkkaimmassa käynnissä. Tummaihoisia houkutteli pohjoiseen toivo löytää työtä teollisuuslaitoksissa, sillä työolot ja palkat etelävaltioiden puuvillaplantaaseilla ja muissakin teollisuuksissa olivat sangen kurjat.

Suurin neekeriväestön lisäys tapahtui näinä vuosina itä-pohjoisvaltioiden suurimmissa kaupungeissa, joten nykyään ne viisi kaupunkia joissa on suurin lukumäärä neekereitä, ovat kaikki Potomac-joen pohjoispuolella.

Mainitulla kymmenen vuoden ajalla kuitenkin maan valkoihoisten lukumäärä lisääntyi suhteellisesti huomattavasti nopeammin kuin neekerien, joten neekerien lukumäärä vuotena 1930 oli suhteellisesti pienempi kuin koskaan aikaisemmin kansakunnan historiassa. Vuotena 1790 neekerien suhdeluku oli 19.3 prosenttia, eli noin yksi jokaisesta viidestä; vuoteen 1930 mennessä oli se pudonnut 9.7 prosenttiin, joten vähemmän kuin yksi jokaisesta kymmenestä Yhdysvaltain asukkaasta oli neekereitä.

Neekerien suhdeluku etelävaltioissa myöskin on jatkuvasti pienentynyt. Vuonna 1880 oli kolmessatoista etelävaltiossa neekereitä 36 prosenttia, eli enemmän kuin yksi jokaisesta kolmesta asukkaasta. Vuotena 1900 se oli 32.3 prosenttia; vuotena 1920, 26.9 prosenttia ja kymmenen vuotta myö-

hemmin ainoastaan 24.7 prosenttia — eli hiukan vähemmän kuin yksi jokaisesta neljästä oli neekereitä.

Samaan suuntaan kulkeutumista on huomattavissa kaikissa eteläisissä valtioissa. South Carolinan asujamisto esimerkiksi — jossa valtiossa on tunnetusti enemmän neekereitä valkoihoisiin verrattuna, kuin missään toisessa valtiossa Yhdysvalloissa — joka vuotena 1900 oli 58 prosenttisesti tummaihoista, oli 30 vuotta myöhemmin, eli 1930 vain 45 prosenttisesti värillistä.

Neekerien nopea siirtyminen etelästä muihin osiin maata on myöskin ollut hyvin merkityksellistä. Samalla kun se on helpottanut sitä jännitystä etelässä, jonka tummaihoisten suuri lukumäärä on herättänyt heitä halveksivissa valkoisissa veljissään, samalla se on tehnyt neekerikysymyksen yleiseksi kansalliseksi "probleemiksi".

Tummaihoisten hallussa tässä maassa oleva omaisuus on arvioitu enemmän kuin 2,000,000,000 dollarin arvoiseksi. Se on kuitenkin mitättömän pieni summa, ehkä vähän enemmän kuin puoli prosenttia koko maan kansallisrikkaudesta ja neekerien luku on lähes 10 prosenttia maan asukasluvusta.

Tähän neekerien omistamaan omaisuuteen kuuluu enemmän kuin 20,000,000 eekeriä maata. Vuotena 1930 oli tässä maassa 882,850 neekerifarmaria, joista 181,016 oli omistajia tai osaomistajia farmiomaisuuteen, joka yhteensä oli noin 350,000,000 dollarin arvoinen. Mainittuna vuotena neekerifarmarit tuottivat 32 prosenttia kaikesta etelävaltioissa tuotetusta puuvillasta, 25 prosenttia makeista perunoista, 19 prosenttia tupakasta ja 16 prosenttia maissista.

Vuotena 1930 lasketaan olleen 80 prosenttia tämän maan miespuolisesta neekeriväestöstä ja 38 prosenttia naisista (näihin sisältyen myöskin 10 vuotta täyttäneet tytöt ja pojat, jotka ottivat työhön osaa vanhempiensa rinnalla etelän maanviljelysalueilla) työssä sadoilla eri teollisuusaloilla ja ammateissa. Useampia tuhansia näistä hallituksen tilastot luokittelivat johtajiksi, työnjohtajiksi tai ylivalvojiksi. Heidän johtonsa alaisena oli m.m. noin 25,000 jälleenmyyntikauppaa, joi-

den yhteinen liikevaihto nousi noin 100,000,000 dollariin vuosittain.

Nykyaikainen sivistys ja ammattikoulutus on neekeriväestön keskuudessa myöskin huomattavan laajalle levinnyt. Niinpä mainittuna vuotena oli tässä maassa 351 teknillistä insinööriä, 361 kemistä, 430 taiteilijaa, 545 valokuvaajaa, 1,038 yhteiskunnallista virkailijaa, 1,247 lakimiestä, 2,146 hammaslääkäriä, 3,805 lääkäriä, 44,130 näyttelijää, 5,728 koulutettua sairaanhoitajaa, 10,583 musiikkaria, ja 54,683 opettajaa, neekerien joukossa.

Viimeisinä vuosikymmeninä on tummaihoisen ihmisrotu tässä maassa edistynyt huomattavasti myöskin terveydellisissä suhteissa. Vuotena 1910 oli kuolevaisuus neekerien keskuudessa 24.2 jokaista tuhatta asukasta kohden; vuotena 1930 heidän kuolevaisuutensa oli enään 16.5 prosenttia jokaista tuhatta asukasta kohti. Kymmenessä vuodessa heidän keskimääräinen elämäniäkensä nousi 41 ikävuodesta 46:een. Kuolevaisuuden väheneminen on laskettu johtuvan siitä että kulturellinen työ, niin yleisen opetuksen kuin terveydellisten olojenkin suhteen, on saanut osakseen yhä lisääntyvää huomiota.

Opetuksellisen puolen kehitys ilmenee selvimpänä niistä tilastoista, joita on otettu neekerien luku- ja kirjoitustaitoisuudesta. Vuotena 1865 oli tässä maassa asuvista neekereistä 90 prosenttia luku- ja kirjoitustaidottomia. Vuotena 1930 otetut tilastot osoittivat mainittua seikkaa osoittavan prosenttiluvun olevan 16. Samana vuotena 2,477,311 neekerilasta kävi koulua. Noin 22,000 oli yliopistollisissa korkeakouluissa, joista noin 20,000 läpäisi tutkinnon, monet korkeimmilla arvolauseilla.

Kaikki seikat huomioon ottaen ei niille toimenpiteille, joiden kautta neekereitä on tässä maassa orjuutettu, vihattu ja vainottu, muka siksi että he ovat alempaan ihmisrotuun kuuluvia, ole ollut minkäänlaista aiheellista syytä. Ellei oteta lukuun sitä että heidän ihonvärinsä on tumma, eivät he ole osoittautuneet missään suhteissa huonommiksi korkealla sivistyksellään ylpeileviä valkoisia veljiään. Silloin kun heillä on ollut tilaisuus kehittää itseään, ovat he osoittaneet kykeneväisyytensä kaikilla aloilla, sekä henkisen että ruumiillisen kulttuurin. Satoja heistä on kehittynyt varsin huomattaviksi musiikin, taiteen ja kirjallisuuden tuot-

teiden alalla, siten hyvin merkitsevässä määrin rikastuttaen amerikalaista kulttuuria ja sivistystä. Ruumiillisissa ponnisteluissa, esim. urheilussa, ovat he kyenneet saavutuksiin, jotka ovat saaneet monen heidän valkoihoisen kilpatoverinsa kateudesta muuttumaan keltaiseksi.

Se, että neekerityövoima yleisesti katsoen on halvimmin palkattua Yhdysvalloissa, on ollut etupäässä syynä siihen, ettei kehitys ole voinut nousta heidän keskuudessaan niin laajassa mittakaavassa kaikissa suhteissa kuin valkoisen väestön keskuudessa. Alhaiset palkat ja siitä johtuva alhainen elämäntaso luonnollisesti vaikuttaa kehitystä hidastavasti kaikissa työläispiireissä, jotka ovat sellaisten olosuhteiden alaisia, niin mustakuin valkoihoistenkin. Mutta kuten tunnettua, on neekerityövoima halvimmin palkattua Yhdysvalloissa. Eikä tämä suhde rajoitu ainoastaan niille alueille, joissa neekeriasutus on yleisintä. Monissa pohjois- ja itävaltioiden teollisuuksissa, jotka palkkaavat neekerityövoimaa, maksetaan samassa työssä tummaihoisille työläisille huomattavasti halvempaa palkkaa kuin valkoihoisille.

Samalla kun alhaiset palkat painavat neekerityöläisten taloudellisen aseman kurjuustasolle, vaikuttavat ne sängen huomattavasti myöskin yleiseen elämäntasoon ja hyvinvointiin. Etenkin etelävaltioissa, joissa neekereitä on lukuisimmin, on myöskin valkoihoisten työläisten elämäntaso alhaista — sekä yleensä koko liike-elämäkin sen mukaista. Tämän väitetään olevan — eikä suinkaan aiheettomasti — vaikuttavimpana syynä siihen, että esim. kansallisrikkauten etelävaltioissa on ainoastaan 1,785 dollaria henkeä kohden, kun sitä vastoin se pohjoisvaltioissa ja muualla maassa on laskettu olevan 3,609 dollaria henkeä kohden. Tämä on selvä esimerkki osoittamaan sitä tosiseikkaa, että häikäilemätön työn tuloksien riisto ja rosvoisuus jota työnantajaluokka harjoittaa, on mitä suurimmassa määrin ehkäisevänä tekijänä yleiselle vaurastumiselle ja hyvinvoinnille, ei ainoastaan palkkatyöläisiin nähden vaan yleisesti, nim. yhteiskunnallisesti katsoen.

Niistä 882,850 neekerifarmarista, mitä vuotena 1930 otetut tilastot osoittivat Yhdysvalloissa olevan, 700,911 oli vuokrafarmareita ja osaviljelijöitä. Ainoastaan yhdellä jokaisesta kahdesta sadasta oli käytettävänä telefooni ja yhdellä jokaisesta kolmesta sadasta oli asunnossaan painovesi

tai sähkövalot. Enemmän kuin kolmeneljättöosaa kaikista heidän asunnoistaan oli arvioitu vähemmän kuin 500 dollarin arvoiseksi.

Siitä huolimatta vuotena 1929 neekerifarmarit tuottivat viljelemillään mailla sadon, joka arvioitiin 643 miljoonan dollarin arvoiseksi. Jos heidän taloudellinen asemansa ja toimeentulonsa olisi ollut heidän yritteliäisyytensä ja työtehonsa mukainen, olisi heidän tuottavaisuutensa ja yhteiskuntataloudellinen merkityksensä luonnollisesti ollut paljon suurempi.

Viimeisimpinä aikoina, kuten jo edellä on mainittu, on neekerien terveydellinen asema, yleisesti katsoen, uuresti entisestään parantunut. Kaikesta huolimatta ovat sairaudet yleisiä ja niihin kuolevaisuus heidän keskuudessaan vieläkin hirvittävän suurta. Vuotena 1927 oli vuosittainen kuolevaisuus neekeriväestön keskuudessa 17.5 tuhannesta ja valkoihoisen väestön kuolevaisuus 10.8 jokaisesta tuhannesta. Tämä tarkoittaa sitä että neekereitä kuoli 62 prosenttia enemmän kuin valkoihoisia, saman suuruiseen lukumäärään nähden. Vuotena 1930 heitä kuoli 16.5 jokaista tuhatta kohti, joka vieläkin oli yli 50 prosenttia suurempi kuin valkoihoisten kuolevaisuus. Useissa valtioissa ja useissa kaupungeissa oli kuolevaisuus heidän keskuudessaan kahdesti tai enemmänkin niin suurta kuin yleisesti katsoen. Vicksburgista, Miss., saadut raportit osittivat kuolevaisuuden siellä olleen korkeimman mitä se oli missään muualla, eli 43.4 jokaista tuhatta asukasta kohti; Little Rockissa se oli 35; Charlestownissa 33; Lexingtonissa, Ky., 32.9; Shreveportissa 32.1; Columbiassa, S. C., 30; Maconissa ja Savannahissa, Ga., ja Greenvillessä, S. C., 26 jokaista tuhatta henkeä kohden.

Yleisemmin tunnettu ja tuhoisin tauti värillisten keskuudessa on keuhkotauti. Tähän tautiin on vuotuinen kuolevaisuus heidän keskuudessaan 193 jokaista sataatuhatta asukasta kohden. Suhde vaihtelee suuresti eri valtioissa, mutta jokaisessa tapauksessa se on kahdesta viiteenkin kertaan suurempi kuin valkoisen väestön keskuudessa. Nykyisillä lääketieteellisillä menetelmillä voidaan suuressa määrin estää keuhkotaudin leveneminen ja parantaa se vielä silloin kun se ei ole oikein pitkälle päässyt kehittymään. Mutta tämä tuhoisa tauti on saanut melkein esteettä levitä neekeriväestön keskuudessa. Yleisten terveysvirastojen ja -laitosten taholta ei ole kiinnitetty siihen suurtaakaan huomiota.

Sylilasten kuolevaisuus (lasten jotka ovat alle yhden ikävuoden) oli edellä mainittuna vuotena 99.5 jokaista tuhatta neekerilasta kohden, verrattuna 59.6:een valkoihoisista sylilapsista. Siinä ei ole ihmettelemistä kun ottaa huomioon ne olosuhteet, jossa useampi neekerilapsi syntyy maailmaan ja joissa hän joutuu jo varhaisimman lapsuutensa viettämään. Epäterveellinen ympäristö, riittämätön ravinto ja sangen vaillinainen huolenpito muissakin suhteissa ovat siihen vaikuttavimpia tekijöitä. Suurin osa neekeriäideistä ei saa minkäänlaista lääkarillistä apua synnytystapauksissa ja yhtä monessa tapauksessa täytyy äidin jättää muutaman viikon vanha sylilapsensa ilman tarpeellista hoivaa, lähtiessään työhön.

Neekeriväestön kohtelu on siitä saakka kun neekereitä alettiin kuljettamaan Afrikasta orjiksi tähän maahan, ollut näihin päiviin saakka häpeäpilkku Amerikan historiassa. Se viha ja halveksuminen, joka entisajan orjavoutien päiviltä on kasvatettu valkoihoisten — etenkin parempiosaisien keskuudessa, noita "mustia pakanoita" kohtaan, on niin syvälle juurtunut, ettei se heville hälvene. Yksinpä lainvalvojatkin, joiden tulisi katsoa että jokainen rangaistaisiin rikoksiensa mukaan, käyttävät heille uskottua "lain kurittavaa kättä" paljon raskaammin tumma- kuin valkoihoisiin nähden. Pienimmistään syistä, useinkin ennakkoluuloisten viittauksien nojalla, heitä vangitaan, piestään kuulusteluissa mitä armottomimmin ja tuomitaan raskaisiin rangaistuksiin. Neekerin henki, kuolemantuomion ansaitsevaksi luokitelluista rikoksista syytteeseen jouduttuaan, ei ole mistään arvosta "oikeutta" jakaville lainpalvelijoille.

Sangen monissa tapauksissa kuitenkin on rotuvihaan kasvatettu rosakajoukko ottanut "oikeuden" jakamisen omaksi tehtäväkseen. Usein, paljaiden ennakkoluulojen ja tekaistujen syytösten varjolla on sellainen, mitä raakamaisempiin tekoihin taipuvainen lauma, saatuaan kuvitellun rikollisen käsiinsä, ottanut uhriltaan hengen mitä petomaisempia kidutusmenetelmiä käyttäen. Harvoin on lailista järjestystä valvova virkakoneisto tehnyt mitään estääkseen lynchauksen toimeenpanoa, vaan on se saanut tapahtua sen suosiollisella myötävaikutuksella.

Etelävaltioissa, joissa rotuviha on suurempi kuin missään muualla, tapahtuu lynchauksia eniten. Vv. 1882—1935, joutui Yhdysvalloissa 4,681 henkeä lynchauksien uhriksi, niistä 3,370 ollen

neekereitä. Vv. 1889—1933, menetti kolmessa-toista etelävaltiossa 2802 neekeriä lynchauksien kautta henkensä.

Afrikasta tänne orjiksi kuljetettujen neekerien ja heidän jälkeläistensä historia on, ehkä enemmän kuin minkään muun ihmisryhmän tai luokan historia, kirjoitettu kärsimyksillä ja verellä. Se ei suinkaan ole omansa kirkastamaan sivistyksellään ja korkealla kulttuurillaan ylpeilevän luokan, joka on pitänyt taloudellisia ja hallinnollisia

ohjaksia käsissään tässä maassa, kunniaa. Mutta se päivä lienee vielä kerran tuleva, jolloin tuo tummaihoisen ihmisrotu, yhdessä valkoihoisen riistetyn luokan kanssa nousee poistamaan hartioiltaan riistäjiensä ja orjuuttajiensa ikeen ja tulee tunnustetuksi samanarvoiseksi kuin muutkin ihmisrodut. Silloin kun luokat ja luokkarajat on poistettu, kohdellaan ja arvostellaan ihmisiä yhteiskuntahyödyllisyytensä eikä ihonsa värin perusteella.

Naisten Elinaika Pitempi Kuin Miesten

TILASTOTIETEILIJÄT, joiden tehtävänä on määrättyiltä aloilta toimittaa tutkimuksia ja esittää niiden tulokset numeroilla, ovat tuoneet selvyyttä moneen epämääräiseen ja arvelujen varaan perustuneeseen kysymykseen. Näitä tilastollisia tietoja kerätään lukemattomilta aloilta, monia eri tarkoituksia varten. Joskaan kaikilla niillä ei ole erikoista käytännöllistä merkitystä, voidaan sellaisiin numeroihin syventymällä ja niitä vertailemalla tutustua moneen mielenkiintoiseen seikkaan.

Eräät tilastotieteilijät, jotka ovat keränneet tilastoja ihmisten elämäniästä, osoittavat tutkimustensa tuloksina numeroilla, että naisilla on paljon suuremmat mahdollisuudet saavuttaa 65 vuoden ikä, joka vanhuuseläkelaisissa on asetettu alimmaksi ikärajaksi eläkkeen saamiselle. Tuhannesta, 15 ikävuotta täyttäneestä naisesta on 659:llä mahdollisuus saavuttaa tuo ikäraja, kun sitä vastoin samanikäisillä miespuolisilla henkilöillä ainoastaan 589:llä jokaisesta tuhannesta on siihen mahdollisuus.

Mahdollisuudet saavuttaa tuo ikä lisääntyvät luonnollisesti, saman suuruiseen lukumäärään verrattuna, vanhempaan ikäluokkaan kuuluvilla ihmisillä. Niinpä jokaisesta tuhannesta 25 ikävuotta täyttäneistä naisista on 675:llä mahdollisuus saavuttaa 65 vuoden ikä, miesten vastaavan luvun ollessa 607. Kolmenkymmenenviiden ikäisten naisten mahdollisuudet ovat 701 ja miesten 632 jokaisesta tuhannesta. Neljänkym-

menenviiden ikäisistä naisista 739 elää 65-vuotiaaksi tai vanhemmaksi, kun sitä vastoin saman ikäisistä miehistä 676 jokaisesta tuhannesta omaa mahdollisuuden päästä nauttimaan vanhuuseläkettä ja täyttää siihen vaadittu ikä.

Maalla asuvilla ihmisillä on paremmat mahdollisuudet saavuttaa 65 vuoden ikä kuin kaupungeissa ja suuremmissa asuntokeskuksissa asuvilla. Niinpä ovat nämä tehdyt tutkimukset osoittaneet, että jokaisesta tuhannesta maalla asuvasta miespuolisesta asukkaasta 702 voi saavuttaa mainitun iän, kun sitä vastoin kaupungissa asuvilla miespuolisilla henkilöillä vain 571:llä on mahdollisuus viettää 65:tä syntymäpäiväänsä. Maalla asuvista naisista on 752:lla siihen mahdollisuus, kaupunkilaisnaisten 663:a vastaan.

Metropolitan Life Insurance Company, joka on Yhdysvaltain suurin henkivakuutusyhtiö, on vuotuisissa raporteissaan antanut aineiston näihin edellä esitettyihin tilastoihin ja on niiden sanottu olevan suhteellista keskimäärää osoittavia, kaikkiin yhteiskuntaluokkiin kuuluvat ihmiset huomioon otettuina.

Sikäli kuin edellä mainittu ja kaikki muutkin henkivakuutusosalalla liikettä harjoittavat yhtiöt ovat kysymyksessä, kuuluu tällaisista selkoista tilastojen kerääminen niiden "elämisen ehtoihin." Koska nämä liikkeet ovat suorastaan ihmisten elämisen ehdoilla ja -mahdollisuuksilla "uhkapeliä" harjoitettavia liikkeitä, on niiden